

O žábě cestovatelce

Žába šla světem.

Hop a hop, skáče
a kuňká, a najednou se
zastaví.

Je před ní moře.

Vlny po něm běhají sem a tam a plují na nich strakaté lodě a bílé
parníky.

„Mám hrozně velkou žízeň,“ řekla žába.

„Vypiju snadno všechnu vodu až na dno.“

A pila.

Ale nevypila.

Za chvílku už neměla v bříšku místo ani pro jediné polknutí a moře bylo
plné stejně jako dřív. Konce nedohlédla. Vody z něj nebylo, ani co by
se jí do hrníčku vešlo. Moře vypít nešlo.

„No nic,“ usmála se žába. „Půjdu dál.“

A šla.

Hop a skok, skáče a kuňká si do kroku, a najednou stojí na břehu
rybníka.

Znovu ji trápí žízeň veliká.

„Tebe, rybníčku, vypiju určitě až do dna,“ řekla. „Ty jsi proti moři docela
malinkatý. Ty jsi jako jeho malý bratříček.“

Nahnula se a pila.

Ale ani rybník nevypila.

Za chvílku se jí už do bříška nevešla jediná kapka a vody byly pořád plné
břehy. Hladina neklesla ani o tenoučkou rybí šupinu.

Dál po ní běhaly stříbrné vlny a vlnky. Houpaly se na ní malé loďky a bárky. Sem tam vykroukla zvědavá ryba.

„No nic,“ usmála se žába. „Půjdu dál.“

A šla.

Hop a hop, skáče a kuňká, a najednou je před ní modrá studánka schovaná ve žlutém rákosí. Točí se na ní kola a kolečka, pohupují vodoměrky a potápníci.

„Tu vypiju až do dna,“ řekla žába. „Není tak velká jako moře nebo rybník. Je to jejich docela malá sestřička.“

Naklonila se a pila jako ze džbánku.

Nevypila modrou studánku.

„Žabko, žabičko!“ křiklo shůry sluníčko, „marně se namáháš. Ani studánku nevypiješ...“

„Však já vím“, usmála se žába, „ale to nevadí. Zahnala jsem žízeň a teď už vím, jak vypadá moře, rybník i studánka“.

U rybníka

Čile, rázně

C G

Ská - če žá - ba u ryb - ní - ka, kvá - ká při - tom kva - ky kvak,

C Am C F C G7 C

a co se těch sko - ků tý - ká, ská - kej - te si ta - ky tak.

C G

Kvá - kat a - le ne - mu - sí - te, to se po vás ne - žá - dá,

C G Em G C G7 C

kvá - ká - ní, jak jis - tě ví - te, nej - líp žá - ba o - vlá - dá.

